

Günlük Ya da Ömürlük

– GürhanGürses · 13 Aralık 2012

Bunu bir günlük olarak da okuyabilirsiniz bir ömürlük olarak da.

Okuyup unutabilirsiniz de bir ömür boyu hatırlayarak da yaşayabilirsiniz!

Kalbi olana meylediyor kalemim, kalbim var olanı dile getiriyor, neyleyim gerisini?

Şimdi siz bana o yoktur deseniz de o vardır bende; vardır deseniz de o yine vardır bende.

Hep o olmuşken ben, benden nasıl bahsedebilirim?

Hep o dolmuşken içime sahi ayrılıktan nasıl şikâyet edebilirim?

Kaptan'ın günlüğünden iki sayfa... Çalıntı bir paylaşım. Alıntı bir aşk hikâyesi... Kaptan bundan bihaber!

Esu ise keyfe keder!

Onsuz her saniye bir yıla, her dakika bin yıla, her saat on bin yıla denk geliyor bu aşkta.

Varın halimi düşünün! Ne diyeyim şimdi? Nasıl ikna edeyim sizi? Onu nasıl inandırayım aşkıma? Yol

gösterin. Akıl verin. İzah edin lütfen! Bu onulmaz bir aşk hikâyesi; tarifsiz bir keder, sonsuz bir hüznün,

dipsiz bir aşk, hadsiz bir özlem. Misli misli yakan bir vuslat, akıl oynatan bir hicran ve yürek yakan bir

bağlılık. Güneş Doğu'dan gelir, aşk da Esu'ya Doğu'dan geliyor işte. Yüzünü çevirme aşka Esu! Gönlünü

kapama... Aklını kurcalar bu aşk senin bilirim, koyuvermek istemezsin kendini yok yere. Dön yüzünü,

kalbini... Kible'ndir artık bu kalp, tavaf et. Taşlayarak diğer aşkları niyet et kavuşma üzerine!

Yokluğunun bilmem kaç bininci günü... Ömrümün en acı günü. Mesaj attım. Yanıt yok.

Bekledim aramanı ses yok. Dakikalar saat oldu, saatler gün, günler hafta... Takvimlere düşman oldum

saatlere bela! Bu adam nasıl çıldırdı? Bu adam nasıl kafayı yedi? Bu adam kaç cinayet işledi? Bu adam

kaç duvarı yumrukladı? Bu adam nasıl ağladı? Gören yok.

Yokluğunun bilmem kaçınıcı rezil günü... Ömrümün en acı günü. Bütün günler kopyası birbirinin.

Hiçbirinde sen yoksun. Mesaj attım. Cevap yok. Bekledim aramanı. Kulağım telefonda, bir gözüm

mesajlarda bir gözüm yollarda diyeceğim ama! Bana düşen yine yok.

Kalbim körkütük aşkımdan; kör ve kütük. Görmez ve anlamaz hiçbir şeyi...

Yokluğunun bilmem kaçınıcı beter günü... Ömrümün en acı günü. "Seni seviyorum" diyordum habire.

Yüzüne söyleme şerefine nail olamadım ama yazarak ve telefonda konuşarak yüzlerce kez söyledim

sana. İnanmak kalıyor sana, kanmak, razı olmak.

Seni seviyorum dolu dolu söyledim. Yaşaya yaşaya söyledim. İnana inana söyledim. Bile bile söyledim.

Her ifade edişimde ilk defa söylüyormuşçasına zevk alarak ve isteyerek söyledim.

"Bu kadar söyleme!" demiştin. Söyleyince sihri kaçar sandın. Oysaki ben o aşk ateşini her söyleyişimde

daha da alevlendiriyorum. Sarsın istiyorum alevler bütün ruhumu, yaksın bedenimi. Pervaneleri örnek

alıyorum, ahirde yok olmak için mumun alevlerine atmıyorlar mı kendilerini? "Ne yapayım içimden öyle

geliyor" demiştim. "Karışma bana! Ben yoğunluğuna ve abartılı yaşıyorum seni. Mübalağalı bir şekilde seviyorum."

"Sen ateşsen ben yangın oluyorum.

Sen esintiysen ben fırtına oluyorum.

Sen tebessümsen ben kahkaha oluyorum.

Sen gözyaşıysan ben yağmur oluyorum.

Daha ne diyeyim sana Esu!"

Saymıyorum günleri, belirtmiyorum. Sensiz geğen her günü en acı günüm ilan ediyorum.

Kendimi cezalandırıyorum. Kandırıyorum. "Beni sevdiğini söyle!" demiştim de içimden geldiği zaman söylerim sınırlama demiştin. Oysa ben her an seni sevdiğimi söyleme gereği duyuyorum; bıkmadan, usanmadan, arlanmadan, utanmadan, sıkılmadan, çekinmeden. Kötülükler sarf ediliyorken her an her şekilde uluorta neden güzellikler de sarf edilmesin her an her şekilde? Neden sevmekten ar edeyim ki! Neden bunu dile getirmekten imtina edeyim?

Seni sevdiğimi dillendirmekten asla hicap duymuyorum Esu! Bu gayet insani bir haldir.

Saymıyorum günleri, belirtmiyorum. Sensiz geğen her günü en acı günüm ilan ediyorum. Hani bir dokunsan... Bir merhaba desen... Bir Kaptan'ım desen... Vakitsiz bir arasan... Olur olmaz bir mesaj atsan... Bu adam ölür o vakit. Sevincinden ne yaptığını bilemez bir hale gelir. Çıldırır aşkından, zevkinden kafayı yer.

Esu! Kızanlar var sana, kızanlar var bana! Gül'de diken var, Mecnun'da çöl var, Ferhat'ta dağ var. Bende de sen varsın işte! Üzenler var, ezenler... Oysa seni kendinden daha çok seven de var, o da Kaptan! Aşk yolunda boş gezenler var. Yok yoluna seni üzenler var. Takma hiçbir şeyi, hiçbir kimseyi. Hiç uğruna seni es geğenler var. Yüreğinin sesini dinle! Seni bir ömürlük sahiplenen var; o da Kaptan!

Saymıyorum günleri, belirtmiyorum. Sensiz geğen her günü en acı günüm ilan ediyorum. Sen doluyum yine. Bu ne kadar da dolmaktır böyle. Bir hoş oluyorum sorma!

Sesini duyunca dayanmıyorum işte, resmini görünce... Adını duyunca ya da görünce resmini dayanamıyorum işte.

Sana dayanamıyorum.

Sana doyamıyorum.

Bu nasıl bir aşk Allah'ım!

Affet!